

DOPIŠ PRO TEBE

ZÁZRAK OTCE JUNIPERA 2/81

ANDĚLSKÁ BRIGÁDA

Rok 1775. Po únavném horku odpočívají misionáři v klášterní zahradě San Diego. Od Tichého oceánu vane příjemný vánek. Luis Jaime a Vincente Fuster napjatě poslouchají zprávu třetího řeholníka P. Junipera o jeho práci v Horní Kalifornii. Malý, hubený, dvaasedesátiletý kněz získal kdysi doktorát v Palmě na Malorce, vzdal se však kariéry učence a šel hlásat radostnou zvěst – evangelium – Indiánům v Mexiku. Před šesti lety se vydal z kláštera San Fernando v Mexiku s velitelem žoldněřů na sever. Španělský důstojník chtěl získat svému králi novou zemi, mnich nové duše pro království Boží.

Tam, kde vybudovali vojáci stanici, vystavěl Junipero misii, vzdálenou od vojenského střediska natolik, aby domorodci poznali, že je rozdíl mezi královskými vojáky a armádou Boží – » andělskou brigádou « – jak nazval sebe a své spolupracovníky. Tak vzniklo San Diego, San Carlos de Monte Rey, San Buenaventura a jiné.

OTEC JUNIPERO MÁ PLÁNY ...

» V Kalifornii se říše Boží rozrůstá, « tvrdí Otec Junipero, » pracuje se mnou už přes třicet bratří na obrácení Indiánů. Po celém pobřeží rostou Boží hrady – naše stanice – domov pro ty, kdo hledají spásu. Tisíce hlav se už sklonilo pod křestní vodou. Neustanu, dokud neustoupí noc pohanství jitra milosti Boží. «

» Odkud vezmete tolik misionářů? « ptá se rozvážný Otec Vincente.

» Naše misie v Novém Španělsku přenecháme dominikánům a budeme se věnovat jen obrácení Indiánů. Je to požehnaná

země, zvláště na severu, kde je hojně vody. Změníme divočinu v pole, pastviny, plantáže nejlepšího ovoce. «

» Věříte, Otče, že vám budou ti lotřící vděční? « zeptal se velitel malé posádky, zarostlý, s jizvami posetým obličejem.

» Domorodci se musejí stát dětmi Božími jako my, « potřásl hlavou Otec Junipero.

Setník pokrčil rameny. » Otče, odpusťte, ale s tímhle druhem » dětí Božích « mám své zkušenosti. Jsou to největší zloději pod sluncem. Loď Jeho Veličenstva ukradli kompletně i s vesly. Sežeru svůj klobouk, podaří-li se vám ty ničemy změnit v zbožné sedláky a pastýře. «

» Smažený na oleji s troškou česneku bude dobře chutnat. «

» Řekl jste to velice jemně, « zasmál se setník.

» Změníme zemi i její obyvatele – a to láskou našeho Pána a jeho apoštolů. Věřte, příteli, jsem jen žebravý mnich a mám pouze kutnu a provaz kolem ní, ale v srdci mám lásku silnější než celá armáda. «

» Pouhé sny, « mávl voják netrpělivě rukou, » dobré pro klášterní celu. Ale mezi falešnými, krutými rudými ďábly jsou tyto sny smrtelně nebezpečné. Lepší je nabitá puška! «

» I v divočině je nejlepší spolehnout se na Boha, « řekl mnich pevně.

» Vždyť znám katechismus. Ale něco jiného je mluvit na kazatelně a něco jiného ... Věřte, mám zatraceně nedobry pocit, zde v samotě, pět mil od přístavu San Diego. Starý voják vytuší nebezpečí. Dobře, že jsem své syny nechal v Mexiku. Uvidíme, kdo bude mít pravdu! «

Setník, který se měl starat o bezpečnost misie, odešel. Otec Luis za ním pohlížel: » Nemějte mu to za zlé, « řekl, » je z dobrého kůže a za misijní stanici by dal život ... «

» Však má kus pravdy, « dodal Otec Vincente, » Indiáni v Kalifornii jsou nevypočitatelní – i křesťané. Chybí jim pevný základ. Berou od nás chléb, oděv, trpělivě poslouchají slovo Páně, dají se i pokřtít. Ale jak často zničí naše nejkrásnější naděje! Nedávno nás opustili dva Indiáni, protože jsme je museli potrestat pro krádež, a roztrušují o nás nejhanebnější pomluvy. «

» Divíte se? « potřásl hlavou Otec Junipero, » vždyť i dobrý Pán dopustil, aby v jeho blízkosti žil Jidáš. Musíme mít s rudou kůží trpělivost. Pán nám požehná, jen je třeba víc modlitby. «

» Ano, Otče, « dojatě řekl P. Luis, » obraťme se na Boha, aby posílil naši lásku. «

Mezitím se rozlily po nebi, po moři i po zemi rudé červánky. Františkáni mlčky pozorovali jejich zář. Konečně se Otec Junipero zase ujal slova: » Ještě něco nám chybí, chceme-li změnit zemi a její obyvatele. Naši bratři v Novém Španělsku přinášejí velké oběti za obrácení Indiánů – ano, teklo a teče tam mnoho mučednické krve. Odevzdejme se, bratři, do vůle Boží, a budme připraveni i k oběti života. Vždyť jde o nesmrtelné duše! «

ZRÁDCE

Ráno odejel Otec Junipero na sever hlásat slovo Boží. V noci před svátkem Karla Boromejského vzbudila P. Luise velká záře. Vyběhl z tábora: » Bože, kaple je v plamenech! Musíme zachránit Nejsvětější svátost! Odvedte chlapce do bezpečí. « Sotva vyšel, obklopila ho horda Indiánů, strhla mu oděv s těla a odvěkla ho. Kaple už hořela jako pochoděň. Divoši mu se smíchem ukazovali ukradené nádoby, ciborium, kalich, svícen, mešní roucha ... Svaté hostie hodili do plamenů. Ve vedoucím hordy poznal kněz jednoho z pokřtěných Indiánů, kteří uprchli v létě z misie.

» Příteli, proč jsi přišel? « maně opakoval slova Páně Jidášovi.

» To se brzo dovíš, « vysmál se odpadlík knězi a vrazil mu pěst do tváře.

P. Vincent s oběma chlapci utekl do vojenských baráků. Budovy misie stály v plamenech. Dva kováři se bránili přesile, jeden padl, druhý utekl k vojákům. Malá posádka bojovala zoufale. Druhého kováře smrtelně zasáhl šíp, kněz mu rychle dal rozhřešení. » Odpouštím jim, ať jim odpustí i Bůh, « sténal umírající. » Rozdělte jim můj malý majetek, « byla poslední slova.

» Pojďte, Otče, « naléhal velitel, když kněz zatlačoval oči mrtvému, » baráky už hoří! «

Schovali se do hliněné klášterní kuchyně, okénka zabarikádovali až na otvory pro střelbu. Až na velitele byli zraněni všichni, ale dva chlapci přesto pilně nabíjeli pušky. Střechou ze slámy svištěly hořící šípy. Náhle si Otec s hrůzou všimnul pytle se střelným prachem v koutě. Dopadne-li naň oheň ...! Bez váhání se vrhnul na pytel a chránil ho svým tělem. Kus zdi mu poranil rameno, hořící šípy dopadaly na kutnu – ale Otec se z místa nehnul.

Indiáni zuřivě útočili, ale při rozednění se stáhli; měli strach

z posily. Ráno se našlo mrtvé tělo Otce Luise. Jeden z hochů běžel do přístavu hlásit případ. Kapitán Rivera měl případ potrestat, ale Otec Junipero prosil za Indiány i s Otcem Fustrem, ba napsal i vice-králi do Mexika. Tak se Otcům podařilo, že byli zajatí Indiáni propuštěni – a s nimi i zrádce.

TEPRVE KDYŽ VYTEKLA MUČEDNICKÁ KREV,

rozkvetly misie v Kalifornii. San Diego povstalo z trosek, přibylo stanic. V krásné zátoce, změněné v přístav, založil 17. října 1776 Otec Junipero misijní dům s jménem sv. Františka. Tak se zrodilo pozdější milionové město San Francisco. I Los Angeles děkuje za svůj vznik Otcí Juniperovi. Vystavěl tam klášterík Naší milé Paní od andělů – r. 1780.

SKROMNÝ, KULHAVÝ FRANTIŠKÁN

byl zakladatelem blahobytu Kalifornie. Dříve divocí Indiáni šli se zpěvem do práce – do polí či dílen, dívky a ženy se učily příst, tkát, šít, děti číst a psát, zpívat a hrát na hudební nástroje – a hlavně a především NÁBOŽENSTVÍ! Když Otec Junipero 27. srpna 1784 umíral, bylo už 6 tisíc pokřtěných Indiánů. Do konce roku byl pokřtěn další tisíc. Otec Junipero splnil slib, že se za ně bude u Boha přimlouvat.

Františkáni pracovali v Kalifornii padesát let. Požehnání bylo neslýchané. K víře se hlásilo 90 tisíc Indiánů. Ale když Církvi nepřátelská vláda v Mexiku r. 1834 jejich majetek zabavila, zničila kvetoucí misie a blahobyt Indiánů. Za 6 let klesl počet dobytka z 808.000 kusů na 6320 kusů. I počet domorodců se hrozivě zmenšil.

DĚJEPÍSEK DWINELLE PÍŠE:

» Přes 30 let bydleli obrácení Indiáni v redukcích misie, kde přijímali náboženskou kulturu, zúčastnili se bohoslužeb a plnili ochotně své netěžké povinnosti. Ptejme se dnes, kde je těch 90 tisíc Indiánů, kteří kdysi žili z dobrodíní a bohatství 21 katolických misijních stanic v Kalifornii a podívejme se, co způsobil náš ubohý systém. Jak musíme obdivovat ty dobré a zbožné muže, kteří moudře, bystře a se sebezáporem dokázali v pustině Kalifornie podivuhodné věci. Kdyby byli mohli pokračovat v díle své zbožné lásky, byla by se tam indiánská rasa zachovala dodnes.«

Své dotazy a připomínky pište na adresu :

VELEHRAD, Postfach 592, CH-8026 Zürich